

Formanden:

Hr. Jann Sjursen som ordfører.

Jann Sjursen (KD):

Regeringens overordnede økonomiske politik har fyldt meget i debatten om finansloven også i denne omgang. Det er med ganske god grund, for regeringens økonomiske politik har været og er under kraftig beskyldning, ikke bare af flere af Folketingets partier, herunder også Kristendemokraterne, men også af de økonomiske vismænd og af førende økonomer i det hele taget, som bliver stadig mere kritiske. Vismændene siger, at regeringens finanspolitik ikke er holdbar. De kritiserer skattestoppet for at stå i vejen for nødvendige velfærdsreformer. Skattestoppet låser vores mulighed for at gennemføre den nødvendige politik på en række områder og også i forhold til at få flere i arbejde.

Vi er enige i den kritik, og derfor tog vi også fat på behandlingen af finanslovsforslaget fra regeringen med en konstatering af, at vi heller ikke i år, skal jeg måske sige, vil komme med i en samlet aftale om finansloven, netop fordi finanslovsforslaget bygger på regeringens skattestop, et skattestop, som giver skattelettelse ikke mindst til bolig- og bilejere, der hen ad vejen får stadig flere penge mellem hænderne.

Nu er det jo ikke sådan, at vi er principielt imod, at borgerne får flere penge mellem hænderne, men vi finder det principielt forkert, at man bare ved at sige, at nu skal alle afgifter og skatter låses på det nuværende niveau, bliver forhindret i at gennemføre fornuftige omlægninger, som også kan føre til, at flere kommer i arbejde.

Det med, at borgerne skal have skattelettelse, for at vi kan blive rigere, som hr. Kristian Jensen har sagt det på Venstres vegne i denne debat, og at vi dermed alle sammen skulle blive mere lykkelige, end vi er i dag, tror vi rent faktisk ikke på hos Kristendemokraterne. Vi tror ikke på, at vi skal gå den vej, at vi skal sikre flere i beskæftigelse bare ved at sætte gang i en ny forbrugsfest, hvor vi alle sammen bliver opfordret til at købe mere af det, som vi allerede i dag har mere end nok af.

Nok må for så vidt være nok i den forbindelse, og især fordi de skattelettelse, som regeringen lægger op til sammen med Dansk Folkeparti, jo betyder, at man også i forhold til 2010-planen bliver nødt til at dæmpe forventningerne til væksten i det offentlige forbrug og dermed også dæmpe forventningen til, i hvor stort et omfang

vi kan være med til at løse nogle af de opgaver, som presser sig på med hensyn til, hvordan vi i højere grad kan drage omsorg for vores børns opvækst og også drage omsorg for, at vore ældre, især de svageste ældre, får det bedre i deres alderdom.

Derfor er det ikke overraskende, at jeg også her i forbindelse med tredjebehandlingen af finanslovsforslaget, sådan som det nu ser ud, efter at vi har stemt os igennem de mange ændringsforslag, fortsat må sige, at vi ikke kan stå bag den samlede finanslov i den forstand, at vi ikke er forligspartner.

Vi vil selvfølgelig, som vi traditionen tro gør det, stemme for finansloven, når der skal trykkes på knappen senere i dag. Det gør vi, fordi landet må have en finanslov, og det vil vi trods alt være med til at bære ansvaret for. Men vi gør det bestemt ikke, fordi vi synes, at den overordnede økonomiske politik, finanspolitik, som finansloven er et udtryk, er fornuftig. Vi mener, der er behov for korrektioner på flere fronter, som også vores ændringsforslag til finansloven har afspejlet.

Kl. 17.00

I lighed med andre partier mener vi, at regeringen på mange måder stikker hovedet i busken eller i Velfærdskommissionen i forhold til at gennemføre nogle af de nødvendige reformer, som det i øvrigt ligger lige for at tage fat på. Her tænker jeg ikke mindst på behovet for en efterlønsreform eller i virkeligheden en afvikling af efterlønnen, sådan at man målretter indsatsen til de svageste på arbejdsmarkedet, dem, der er fysisk og psykisk nedslidte, og det så i øvrigt uanset om de er over eller under 60 år. Det er de psykisk og fysisk nedslidte på arbejdsmarkedet, vi skal hjælpe, og vi burde målrette ordninger, som betyder, at vi trækker nogle ud fra arbejdsmarkedet.

En efterlønsreform trænger sig også på af demografiske grunde for at sikre det nødvendige arbejdsudbud for fremtiden, og den trænger sig altså ikke mindst på i forhold til en diskussion om, hvad det er for nogle velfærdsordninger, vi vil prioritere, og for hvem. De velfærdsordninger, vi vil prioritere, er velfærdsordninger for de svageste.

Finansloven, som den ser ud nu, er jo i høj grad kommet til i et samarbejde mellem regeringspartierne og Dansk Folkeparti. Jeg vil dog ikke undlade her at nævne, at Kristendemokraterne også har indgået forlig på enkelte områder